

Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У. 8791/12
17.10.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, записничарем, одлучујући у управном споору по тужби тужиоца Привредног друштва "АА" д.о.о. ..., ..., чији су пуномоћници Милан Терзић, адвокат из Београда, Димитрија Туцовића 134 и Марина Мишић, адвокат из Београда, Добрињска бр. 7/20, против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Дирекције полиције – Управе за управне послове у Београду, 03/10 број 226-1-1188/07 од 21.05.2012. године, у предмету регистрације возила, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.10.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Полицијске управе за град Београд – Управе за управне послове 06/3 број 226-Р-1091/07 од 27.02.2012. године, којим се у тачки 1. диспозитива, дозвољава понављање поступка регистрације аутобуса марке "Мерцедес бенз", тип ..., број шасије WDB..., број мотора ..., година производње 1998, регистарске ознаке БГ ...-..., регистровано на име тужиоца, окончан решењем – саобраћајном дозволом серијски број СР..., са роком важења до 12.05.2008. године; у тачки 2. диспозитива, поништава се саобраћајна дозвола СР..., са роком важења до 12.05.2008. године и одузимају

регистарске таблице БГ ...-... и у тачки 3. диспозитива, одбија захтев тужиоца за регистрацију наведеног возила, иностраних регистарских ознака ВL..., као неоснован.

Тужилац у тужби оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених Законом о управним споровима. Наводи да се из образложења оспореног решења, као ни из образложења првостепеног решења, не види када је орган сазнао за вођење кривичног поступка, који је обустављен због смрти ББ, од када, по наводима туженог, почиње да тече субјективни рок за понављање поступка, на које недостатке је указао и у жалби, које наводе тужени орган није оценио. Истиче да су докази на које се тужени позива противуречни и не доказују чињенице које су битне за доношење одлуке, те да у конкретном случају нису били испуњени услови из члана 239. став 1. тачка 2. у вези тачке 1. и члана 242. став 4. Закона о општем управном поступку, за понављање поступка. Указује и на погрешно дату правну поуку да се управни спор може покренути тужбом пред непостојећим Врховним судом Србије. Предложио је да суд, након одржане јавне расправе, тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Правилно је, по оцени суда, одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца, налазећи да је првостепени орган правилно поступио када је дозволио понављање поступка регистрације наведеног возила, окончан решењем – саобраћајном дозволом СР..., исту поништио, одузео регистарске таблице БГ ...-... и одбио захтев тужиоца за регистрацију наведеног возила, на основу члана 239. став 1. тач. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, за коју одлуку је дао разлоге које, као довољне и на закону засноване, прихвата и овај суд.

Према одредби члана 239. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), поступак окончан решењем против кога нема редовног правног средстава у поступку (коначно решење) поновиће се: ако се сазна за нове чињенице, или се нађе, или стекне могућност да се употребе нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима, могли довести до другачијег решења да су те чињенице, односно докази били изнесени или употребљени у ранијем поступку (тачка 1.); ако је решење донесено на основу лажне исправе или лажног исказа сведока или вештака, или ако је дошло као последица дела кажњивог по кривичном закону (тачка 2.).

Из списка предмета произлази да је наведено возило регистровано под ознаком БГ ...-... и издата му је саобраћајна дозвола са роком важења до 12.05.2008. године, а као доказ о пореклу возила, тужилац је приложио швајцарску саобраћајну дозволу, за коју је првостепени орган накнадно сазнао да је фалсификована, што се види из записника Националног криминалистичко-техничког центра о вештачењу швајцарских саобраћајних дозвола од 22.03.2007. године, акта Управе царина – Одељења за царинске истраге од 02.04.2007. године и извештаја предузећа “ВВ” д.о.о. Из списка, даље, произлази да је против власника предузећа ББ поднета кривична пријава и вођен је кривични поступак због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 1. Кривичног законика Републике Србије, који је обустављен због смрти именованог, да је вођен и царински прекршајни поступак због прекршаја, који је обустављен због наступања апсолутне застарелости. Првостепени орган је утврдио да саобраћајна дозвола ВЛ... издата од стране надлежних органа, није аутентична јер је иста издата за возило друге марке и типа. Провером извршеном на основу броја шасије предметног возила, утврђено је да је аутобус припадао јавном превозу града Цириха, да није регистрован за саобраћај него за извоз, да је набављен и испоручен са извозним регистарским таблицама, да документа о продаји и документа за возило нису аутентична, да су у саобраћајну дозволу унети лажни подаци о претходном власнику, као и регистарске ознаке, годиште возила и подаци према стандарду ЕУ. Утврђено је и да се приложена инострана документација не може прихватити као одговарајући доказ у смислу члана 5. став 3. тачка 3. Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила, па је на основу свега напред наведеног, у смислу члана 6. став 1. тада важећег Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила (“Службени лист СРЈ”, број 74/89...25/92 и

“Службени лист СРЈ”, број 50/92 и 44/98), а како је прописано и чланом 6. новог Правилника о регистрацији моторних и прикључних возила (“Службени гласник РС”, број 69/10...53/11), одлучено као у диспозитиву првостепеног решења, тако што је поновљен поступак регистрације наведеног аутобуса, поништена саобраћајна дозвола и одбијен захтев тужиоца за регистрацију истог. Стога је тужени правилно одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа од 27.02.2012. године.

Суд је оценио као неосноване наводе тужбе да је понављање поступка дозвољено по протеку субјективног рока од дана сазнања за нове чињенице у погледу валидности документације на основу које је регистровано возило. Ово стога што се овде ради о понављању поступка по службеној дужности, а не по предлогу странке, па се благовременост покретања понављања поступка не цени према субјективном року од 30 дана. Према стању у списима, понављање је покренуто и дозвољено по службеној дужности, благовремено, у року из члана 242. став 3. Закона о општем управном поступку.

По оцени Суда, неосновани су и наводи тужбе да су докази на којима је засновано решење туженог органа, противречни, с обзиром да из списка произлази правилно утврђена чињеница у погледу основане сумње да документација приложена уз захтев за регистрацију возилу, није била валидна, што је и довело до понављања поступка регистрације.

Што се тиче навода тужбе да је у оспореном решењу дата погрешна правна поука, јер се наводи да се против решења другостепеног органа може покренути управни спор подношењем тужбе Врховном суду Србије, по оцени суда, иако се ради о очигледној грешци туженог органа, наведено није од утицаја на другачије решавање овог управног спора, јер је тужба примљена дана 04.07.2012. године у Управном суду, као надлежном за решавање управних спорова, па тако и управног спора у конкретном случају.

Оцењени су и остали наводи тужиоца, али суд налази да исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења.

Суд је решавао без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС“, бр. 111/09),

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.10.2013. године, 6 У. 8791/12

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД